

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

B ante R

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Bos f. idis, *bos*, volucris est (teste Colum. lib. 8. cap. 15.) quæ clausa pascitur, quemadmodum anates, & coturnices.

Bosinorus, teste Strab. lib. 15. frumenti religiosi genus est, etrico minus, apud Indos inter amnes proveniens, quod excusam protinus torretur: juramentoq; adiguntur mellores, non asportaturos prius quam coxerint, ne semel in alias terras transferri possit. Apud Diodorum Bosphoron vocatum legitur, corruptis (ut videtur) exemplaribus.

Bostrychia, *βωστρυχία*, Gemma crinibus mulierum similis. Plin. lib. 17. cap. 10.

Bostrychus, [*βωστρυχός*]. Pol. *Βωστρυχίου*. Vng. *Béfont hay, kotábanfzeritot hay*. Ang. *A bush of beare*.] Dicitur capillus plexus, & castaneus, in modum muliebris comæ ornata. Firmicus lib. 3. Venus crispus crinium facit, & bostrychia comator: id est, capillis muliebribus castaneos.

Boranomantia, *βωρονομαντία*, Magiæ species est, quæ fit per herbas, qua Cicerô & Medeam excelsisse Poëxæ prædiderunt.

Bothryon, oculi ulcus arctum & aurum, quasi fossulam duxerit. Avicenna anulum vocat, est in cornea oculi.

Botrus, in, *Vva*, racemus: à Græco *βότρυς*, quod *ωβότρυς*, & *ωβότρυς*, Moschopulus deduci arbitrat. [*βωτρυς*]. Gall. *Grappe de raisin*. Ital. *Grappola, racemo*. Ger. *Eta Weintraub*. Hisp. *Cajón en que se juntan las uvas*. Pol. *Grusowina*. Vng. *Grappol*. Ang. *A grape, a cluster of grapes*.]

Botryo, onis, [*βωτρυών*]. Pol. *Grusowina*. Vng. *Grappol*. Ger. *Eta Weintraub*. Hisp. *Cajón en que se juntan las uvas*. Pol. *Grusowina*. Vng. *Grappol*. Ang. *A grape, a cluster of grapes*.]

Botrytus, vel *uva*, periculum conditina. Martial. lib. 1. Nec toto dignam se botryone putat.

Botrypes, (quod hic pro nomine gemmæ corruptè legebatur.) Vide **SORYPTE**.

Botrytis, Cadmix species, quæ testudini æriararû fabricarum uvæ modo adhaerit unde & nomen habet. Vide Galen. libro 9. Simp.

Borrys, [*βόρρυς*]. Pol. *Bylica czarway blal a*, vulgò *Herbam Hierusalem* appellant. Vng. *Vad fiska*. Ang. *Marywort*.] Dioscoridi, Herbae genus, quod alio nomine Ambrosia, & à quibusdam Artemisia vocatur: ita dictum, quod circa inum caulem semè habeat in ramulis, utrum modo dependens, odore vinoso, *βόρρυς* enim Græci racemum vocant. Vide Plinium libro 27. capite 4.

Botrytes, [*βωτρυτής*], Gemma, quæ incipienti uvæ similis est, alia nigra, alia pampinea. Vide Plin. lib. 17. cap. 10.

Botulus, sive **Botellus**. [*βωτὺλος*]. Gal. *Sausisse, bawlio, andouille*. Ital. *salicicia*. Ger. *Ein wurst*. Hisp. *Morilla d' longouza*. Pol. *kolisko*. Vng. *Kolbise*. Ang. *A pudding called a sausage*.] Farcininis genus, ex carne failla: à *bolis*: id est frustulis carnis, ut quidam putant, appellatus. Martial. lib. 5. Et pulsem niveam premens botellus. Idem lib. 14. Qui verus botulus medio tibi tempore brumæ, Saturni Septem venerat ante dies.

Bovinalis, paronychia, frutex apud Diosc. lib. 4. cap. 57.

Box, ovis, [*βόξ*]. Genus piscis marini, à *boando*, ut putatur, dictum: cuius meminit Plinius libro 32. cap. ult. Vide supra **BOCAS**, & **Boccs**.

B ante R.

BR. In notis antiquorum, bonorum. **BR**. **SI**. bonorum feni. **BR**. Bonorum rector. **BRITANNIC**. Britannicus. **B. R. P. N.** bono Republicæ nato. **B. R. T.** Britannicus. **B. S.** bene satis fecit, vel bona sua. **B. T.** bonorum tutor.

Brabeuta, [*βραβευτά*]. Pol. *Brady wot gniacimij klabie*. Ang. *Judges of players which remardeth the villous*.] à Græcis dicuntur iudices speculatorum, qui victoribus in certamine exhibent præmium & coronas: qui verò præfectus est certaminis, *βραβευτής* dicitur. Græci (autore Philostrato) ludis Olympicis decem iudices præficere solebant. Suet. de Ner. Nec aliter certamina gymnica Græci tota spectaverat, quam Brabeutarum more in stadio humi assidens. Suidas: *βραβευτής, δεικνύων, αγωγός, ἄγρων, ἔργων, ἔργων ἰμνίου, ἀγώνων*. Sunt & Brabeuta, funebrium pompæ curatores, quos etiam Latine Designatores vocamus: qui scilicet cuique incedendi ordinem præscribunt. Vide annot. Bud.

Brabsum, penult. prod. & per litteram b in secundâ syllaba. [*βραβύσμος*]. Pol. *Zapl ana zamogranis*. Vng. *bratou*. Ang. *A fee, the reward of villous*.] Dicitur victoris, vel certaminis præmium.

Brabyla, pruna apud Theocrit. id est, Damascoa.

Bræca, f. p. [*βραχία*]. Gall. *brayer*. Ital. *braglia*. Ger. *Dogshorne tieder die visteren farb haben*. Hisp. *Lu braga*. Pol. *Gonka, piermieca*. Vng. *Gyapoc ruba, nadróg*. Ang. *Bræches or men's waer flocket*.] A quibusdam accipiuntur vestes fluxæ, intonsæq; ac varii coloris, quibus utebantur frigidioris plage gentes, ut inquit Diodor. lib. 6. à quibus braccata Gallia vocata est Narbonensis prævincia, quod vestes ferret intonsas, & varii coloris. Bræcis usus fuisse Ægyptus docet Ovid. scribens: Pellibus & laxis arcent mala frigora bræcis. Vide Alexandrum ab Alexandro lib. 3. capite 18. & Cell. lib. 10. cap. 21. Pompon. Melæ: Braccati sunt, inquit, totum

corpus Sarmatæ, & Myssi, qua vident etiam ora vestiti. Suet. in Cæs. Idem in curia Galli braccas deposuerunt, latum clavum sumpserunt. Corn. Tacit. lib. 8. sic ait: Ornatum Cecinæ municipia, & coloniarum in superbiam trahebant, quod versicolori sagulo braccas, barbarum tegmen indutus, togatos alloqueretur. Alii scribunt brachæ per h, sed sine ratione: fit enim à Græco *βραχία* unde braccæ quasi *βραχια*.

Bræcarii, Braccarum vestium confectores. [Pol. *Cy brary, rancie kasa*. Ang. *Whitch maketh breeches, taylours of westerlock*.] Lamptid Ob quod Alexander imperator, vestigal instituit braccariorum, linteonum & pellionum.

Bræcatus, m. f. Bræcis indutus. [Pol. *Wzanie oblecpony*. Vng. *Nadrógos*. Ang. *That weareth breeches*.] Cic. pro Font. Si exultatis eos hic sagaros, braccatosq; versari animo demisso, atque humili, ut solent ii, qui affectu injuriis ad opem iudicum supplices, inferioresq; confugiunt. & Braccatam Galliam ex Plinio, Pomponio Melæ & aliis, constat dictam esse Galliam Narbonensem, Romanorum provinciam, à braccis, genere vestis, quo ejus regionis homines præcipue utebantur. Hæc Alpibus ab Italia discernitur, & Vato amne. Reliqua autem Gallia à studio nutriendæ comæ Comata dicta est.

Brachium, n. f. [*βραχίον*]. Gall. *bras*. Ital. *braccio*. Ger. *Arm*. Hisp. *Braco*. Pol. *ramie*. Vng. *Kar*. Ang. *The arm*.] Aliquando totum membrum cum manu comprehendit. Virg. lib. 5. & evindis attollit brachia palmis. Aliquando ab humero ad cubitum: id est, pars superior quæ Armus dicitur. Nam amos humeros cum brachiis, sed non econtund dicimus: à cubito vero usque ad vertebram manus, Lacus nuncupatur. Ovid. lib. 1. Metam. Jaudat digitosq; maniq; Brachiaq; & nudos media plus parte lacertos. & Mollis brachio & leni brachio, aliquid fieri dicimus, quum indiligentem operam significamus. Cic. lib. Epist. ad Attic. 2. & 4. & Transfertur interdum ad maris & montium sinuosos flexus. Ovid. 1. Metam. nec brachia longo Margine terrarum portarent Amphitrite.

Brachistolum, li. diminut. [*βραχιστόλον*]. Pol. *Ramionka*. Vng. *Kariska*. Ang. *A little or tender arm*.] Carul. Mitte brachistolum teres, pinctextate, puellula.

Brachistylus, n. f. [*βραχιστύλος*]. Theodoro. Gal. *Brachistylus mancheron, arment de bras*. Ital. *Giuntura, della mano e braccio*. Germ. *Das Otsch* oder *der troyß* an wachem der Arm vnd hand zusammen tsmmen oder armgeb. Hisp. *Manca de la mano, brachio manilla*. Pol. *Obażyk ramionowy*. Vng. *Az karu kiz kiz velle haylat*. Ang. *A brace or bracelet*.] Dicitur nodus, quo manus cum brachio jungitur coarctaturq;. Brachialia, [*βραχιαλία*]. *βραχιαλίου, αὐτοβραχιαλίου*. Pol. *Kaska ramionna*. Vng. *Kar kiz velle*.] Brachiorû ornamenta, & tegumenta, sicut Ventralia ventris, Frontalia frontis, Tibialia tibiarum. Plin. lib. 18. Lais & Salpecanum rabiosorum morbus, & tertias quartanasque febres adjunt veniri, menstruo in lana arietis nigri & argenteo brachialia inclusa.

Brachiorum, a, um, Quod est ad brachiorum modum ductum, & ad vites præcipue pertinet. [*βραχιορῶδες*]. Vng. *Kar mogyra vally*.] Columel. lib. 6. Alii capitatas vineas, alii brachiatas magis probant, quibus cordi est in brachia vicem componere.

Brachycatallæcton, [*βραχυκατάλεκτον*]. Brevis terminatio versus, cui desunt in fine syllabæ. Nam in eo ut perfectus sit desit integer pes. Vnde & metrum Brachycatallæctum dicimus.

Brachylogia, [*βραχυλογία*]. Brevis loquium, Laconismus. Vide Quintil. lib. 9. cap. 3.

Bractea, f. p. & Lamina, (ut scribit Valla lib. 4. cap. 57. sic differunt, quod lamina crassior est, ex qua armatura conficitur, & qua incensa olim homines torquebantur. Fortè autem esse ferrea, ærea, & argentea, electrea, orichalcea, plumbea, aurea, lignea, cornea, sive ex alia materia. Bractea tenuis magis est, & sua sponte plicabilis, quæ crepitat. [*βραχίονες, ἰδμερῶν, ἰδμερῶν τῶν ἀργύρων, ἰδμερῶν τῶν χρυσοῦν, ἰδμερῶν τῶν αἰσθητῶν*. Gall. *feuille d'or, ou d'argent, ou d'autre metal*. Ital. *Foglia d'oro, & d'argento, & di altro metallo ben fatto*. Germ. *Ein buech, oder ein blat von einem metal*. Hisp. *Chapa d' hoja de metal*. Pol. *blachajakowyk mik materij*. Vng. *Kisvert arany, v. sz. r. effile banyaszpa*. Ang. *Calif. r. or thinnè leaves of any metal*.] Virg. lib. 6. Aeneid. sic loqui crepitabat bractea vento. Bracteis inaurari simulacra solebant, sed unguibus plerunq; auferabantur. Mart. An magis astuti derafa est ungue ministri bractea. Et servus qui bractea deraferat (apud Suet.) damaatus est. & Dicta Bractea *ἀντὶ τῆς βραχίονος* hoc est, a resonando.

Bractea, li. diminut. [*βραχίονος*]. Pol. *bliska*. Vng. *Ki vektovitat arany vefektike*. Ang. *A little raye or a thinnè lease of gold, or any metal*.] Folium auri, alteriusve metalli. Javenal. qui bracteoiam de Castore ducat.

Bractea, m. f. idem quod Bractearius, [*βραχίονος*]. Gall. *bractea d'or ou d'argent*. Ital. *brattiere di tar fogli*. Germ. *Ein Wiefmacher* oder *der die dännen blätter von dem metalen schneidet*. Hisp.

Brōnct. (ut Nonius scribit) Dicitur qui productio ore, & den-
tibus prominentibus sunt. [Pol. Gbajebay. Vng. Koz. wib fe-
20. Ang. Great lippod.] Plin. lib. 11. cap. 37. l. alia, à quib. Bron-
cti Labcones diti. Lucil. in Satyr. Bronctus novit Lanius de ore
eminulo. Hic est Rhinoceros. Varro de Re rustica lib. 1. non
Bronctos, sed Brochos canum vocat. Ex eo. inquit, enatis duo-
bus dentibus, dextra & sinistra paulo circumstantioribus,
directis potius, quam brochis, & acutis. Hinc Brochitis. Pl.
lib. 11. cap. 37. Sinectus in equis & ceteris veteribus, intelligi-
tor dentium brochitate, superciliorum canitie.
Brōnchōcele. [βρογχόcele. Pol. Gbajebay. Vng. Gelyon.] Tu-
mor magnus & rotundus in cervice inter cutem & asperam
arteriam qua modo caro hebes, modo humor aliquis inclu-
ditur: interdum etiam minutis ossibus pilis immixti. Creditur
gigni hoc vitio alliduo potu aquæ, quæ ex nivibus refolvitur
unde in præcipue peculiare est, qui Alpibus sunt vicinij: Sub-
nullis scilicet & Pedemonianis. Qui hoc vitio laborant, *Gut-
tonosi* dicuntur.
Brōntēum. pen. prod. *Brōntēum*, Machina erat sub scena, cœnem
habens vas, in quod decedentes caleuli & in eo circumacti,
tonitru sonum imitabantur: quod genus Claudiana tonitrua
Fribas appellavit, à Claudio Pulchio inventore.
Brūm. l. a. p. *Brūm*, Gemma nomen, quæ cum tonitruis cadere
creditur, testudinis capiti similis. [Anglice, A thunder flower.]
Vide Plin. lib. 17. cap. 10.
Brūchūs. m. l. [βροχός. Gall. Chenille, vnt worming qui
mange le herbe. Ital. Roca chermisura le herbe. Germ. Ein röh-
lumföhre. Belg. Een Crustworm. Hisp. El poligon que roe,
La vima. Pol. Clorof. Vn. Tjere boger. Ang. A worm that eateth
leaves.] Genus vermis, è locustarum genere, sine alis tamen,
herbas & arborum frondes erodens: unde & nomen accepit.
Brūm. l. p. Dicitur dies solstitij hyemalis, qui est ad 18. Calend.
Januar. quo die fit in Capricorno hyemale solstitium. [Ita
solstitij 21. mensis quatuor. Gall. Les plus courts jours de l'annee
de l'hyver. Ital. I giorni di durata l'anno. German. Der tannig tag im
Winter. Hisp. Los menores dias de todo el anno. Pol. Nekrocyfny
dnie. Vng. Tel Ang Winter.] Cic. 2. de Divin. Numi & mu-
sculorum jeculata bruma dicuntur augeri, & puseum acidū
floretere brumali ipso die. Et ponitur quandoque pro hye-
me, aut recte pro frigidissima illa hyemis parte, qua dies bre-
vissimi sunt. Virgil. Aeneid. 2. Frigida sub terra tumidum quem
bruma tegebat. Martial. lib. 1. At quum December canus, &
bruma impotens Aquilone rauco mugitet. Inde Brumalis
dicitur nomen, Brumale tempus, & Brumalis dies apud Cic.
2. de Divin. Dicitur Bruma, quati *βρομη*: id est, brevis dies.
[Ang. Winterlik beloning te winter.]
Brūm. l. l. à Romanis dicebantur Bacchi sacra, quæ & Libe-
ralia dicebantur, quæ bis quotannis celebrabantur, semel. 11.
Cal. Martij, atque iterum xy 11. Cal. Septem. *Brūm.* Plin. Prio-
ra & postiora Vinalia appellat. Brumalia autem à Brumo di-
cebantur, quo nomine Romani Bacchum appellabant. Vide
Cal. Rhodig. lib. 23. cap. 25.
Brūscum. [Pol. Gbajebay. Vng. Ax. tölgy fának faldra is-
mög. l. b. Ke. Aug. A knozka, bumbula, az kuzat in wood.] Tuber est a-
ceris arboris infortius crispum, quod simplicius sparsum
est. Molluscum dicitur. Autor Plin. lib. 19. cap. 19.
Bruta. Arbor est soli Orientali cognita, cupressi fuscæ similis,
albicansibus ramis, odore cedri, circa Palistinam nascens, in si-
nibus oppidi Stracæ, monte Zagro. Vide Plin. lib. 11. cap. 17.
Sunt qui hæc arboris hodie in Europa passim nasci existimant,
eandem esse cū secundo fabrice genere. Vide Ruell. l. 1. cap. 59.
Brūtūs. a. um, adjectivum, Stupidus, gravis, tardus, hebes: cui
opponit prudens, acutus. [βροχός. Gall. Insensé,
sans raison, bêtard. Ital. Stulto, tardi, insensato. Germ. Dumm, ins-
tiget, ungeschick. Belg. Onverstandich, kerbaachtich / bet. Hisp.
Bruto, bêtard / sin fejo. Pol. Bezrozumny, upale, niek. Vng. Okrolan,
gerombi. Ang. Brute, dull, without reason, bêtard.] Cyprianus ad
Demet. Nullus effectus offert lumen cæco, sermonem surdo,
sapientiam bruto: quum nec sentire Brutus possit, nec cæcus
lumen admittit, nec surdus audire. Horat. lib. Carm. Brutum
tellurem dixit, pro gravi & tarda, quod terra perpetuum est.
Inde bruta animalia, pro tardis & irrationalibus. Plin. lib. 11.
cap. 37. Bruta existimantur animalia quibus cordium riget,
Vni Bruta animalia accipi pro hebetioris, tardiorisq; intelle-
ctus. Inde Iunij Bruti cognomen, quæ se stolidum simulavit.
Brūm. l. a. p. Pumilus quidem frutex in Achaia appellatur, quæ
Dioscorides, *μυρτίλο*, Romani *Tamariscum* appellant, Vulgò,
Tamaris. [βροχός. Gall. Tamaris, deumy on fait les verges à
notre les habitemens. Ger. Tamaris. Hisp. Tamaris, tataris.
Pol. Tamaris. Vn. Hanga. Ang. A birch tree.] Eius duo sunt
genera, sativum, seu cum ferens galix similem & sylvestre, ni-
hil ferens præter muscivum florem. Vide Plin. lib. 13. cap. 21.
Brūm. l. p. German *Brūm* en den alten *Brūm*. Polon.

Mich na dymie. Vngar. *Tamali.* Ang. *Mosse, or mossiness of trees.*
Villosum quiddam est, in quercu præcipue, in cedro, & in po-
pulo nascens, quod Latini Muscum arborum appellant. Vide
Diosc. lib. 1. cap. 20. Est & Bryon herba quædam quam Plin-
nius Lupum salictarium, officinæ Lupulum appellant. [Ang.
Hoppe herbe.] Cujus flore Gallix aliquot & Germaniæ populi
cervicis suæ saporem cõmendant. Vide Ruell. lib. 2. cap. 141.
Bryon maritimum. *βρυον θαλάσσιον.* Herba est marina, lactuca fo-
lis, rugosa & veluti contracta, sine caule, ex cunctibus è radice
foliis. Nascitur in scopulis maxime, testisque terra compe-
hetia. Vide Plin. lib. 27. cap. 8.
Bryonia. [βρυονία. Ger. *Stemmerwurz / handtärbe / wüderwurt /*
Teufelskraut / eder wüderkraut. Pol. *Przytup.* Vng. *ibidi ebk.*] Her-
ba est, fœminea, capriciosa, & folia habens sicut vitæ non dis-
similia, omnia tamen hirsutiora. Alio nomine Vitis alba à no-
stris, & à Grecis *βρυονία* appellatur: à nonnullis etiam
Pliothium, quod acinos ferat pedentes, quibus coriam ad
tergora depilanda utuntur. Vide Plin. lib. 23. cap. 1, & Diosco-
ridem lib. 4. cap. 163.
Bryton. [βρυτον. Pol. *Przytup.* Vngar. *Arpa / fer / skalad / jr.*] Potio-
nis genus ex hordeo, cuius meminerunt Sophocles in Tri-
ptolemo, & Aeschylus in Lycurgo: Aristotel. *βρυτον* vocat.
B ante V
Bu. s. p. Particulam solebant magnis & amplis rebus prepone-
re, à magitudine scilicet bovis: etiam Varro teste. Hinc Bu-
pedas, magnos pedes: Bupodas, magnos pedes: Balmiam,
magnum fœnem dixerit.
Bu. s. p. Puerorum infantium potio est *βου* Aristophani. Vno-
ro: Quum cibum ac potionem Pappas & Buas vocent, & ma-
trem mammam, & patrem Tatam. Lucil. lib. 2: Quum vino-
lentas diceret, vini buas designavit.
Bubalus. pen. corr. [βουβάλος. Gall. *Beaufort, boeuf, boeuf.*
Ital. *Buffalo.* German. *En Buffel.* Hisp. *Bofalo, animal conocido.* Pol. *Bawol.* Vng. *Bual.* Ang. *Buff-
le, boeuf, or wild ox.*] Animal est simile bovi: vel sylvestris boi,
colore niger, fortissimis cruribus, & brevibus, respectu sui cor-
poris: cornua habet longa & inflexa, nigraq; parvi pilis, & par-
va cauda, præterea est magna velocitatis. Plinij ætate bubali
Romæ erant solo nomine notunde non mirum videri debet, si
cervi aut vituli figura esse dixerit. Primi autem bubali creduntur
ex Africa esse advecti: nuoc autem tanta eorum in Italia copia
est, ut vix alio animali ad agriculturam utantur.
Bubalus. a. um, ut Thorax Bubalinus. [βουβάλος. Gall. *Be-
aufort de buffle.* Ital. *Caracra di caracena di buffalo.* Ger. *Das ist
huffet geheit, oder was dem huffet gemahet ist.* Hisp. *Libro de buffalo.*
Pol. *Bawol, wny.* Vng. *Beufal, vata, boali.* Ang. *A beaf / plat / or
cow of the buffle of buffle.*] Bubalina stragula à luro consilio di-
cta sunt, quæ equis infremi solebant: ex pellibus enim bubali-
nis fiebant antiquitus stragula ad equos. Baylius.
Bubalus. Vide *HYPERII*.
Bubilis. Vide *HYPERII*.
Bubino. a. ad. penult. prod. Menstruo mulierum sanguine in-
quino: cuius compositionem est Imbubino. Lucil. apud Non-
nium: Hæc te imbubinat. si hic contra te imbubitur. Nam im-
bubitar. *βουβίνος* est pueri stercore fecundare, tractum à simo,
quod *βουβίνος* Greci vocant.
Bubo. nis. [βουβων. Gall. *Chabuant, bubon.* Ital. *Bubo.*
Germ. *En bub, en bub.* Belg. *Een bub, en bub.* Hisp. *Bubo.*
Pol. *Bubac, bub, bub.* Vng. *Bogdy.* Ang. *Assule.*] Genus
mâculini & teminini secundum Proctianum. Avis toralis,
debitis ad volandum, in cavernis commorantia: à bovis rugam
quem imitari videtur, ira appellata. Ovid. lib. 9. Metam. Igna-
vus bubo dirum mortalibus omni. Virgil. lib. 4. Aen. Solaque
culminibus fœnalis carmine bubo. & Bubonos, *βουβων*, tumores
quidam sunt, præter naturam in quacunaq; corporis parte
provenientes, sed maxime circa inguina, unde & nomen accep-
erunt: nam & inguina ipsa Greci *βουβων* appellant. & Bubo
canit lusciniæ. *Καλὴ τῆς νυκτὸς ἀρδὴν ποιεῖται:* id est, Bu-
bog, montanus philomeli occinat ipsi. Quis infans suadet
conatur eloquenti, aut incredulus docere doctissimum.
Buboniscum. [βουβωνισκόν. Germ. *Kind Wegetraut / wüderkraut*
Stemtraut.] Herba est quæ alio nomine Alter Atticus dicitur,
à capillis quibusdã quæ in cacumine habet, stellæ in mo-
dum radiata. Latini etiam Inguinalis appellatur eadem ra-
tione, quæ à Grecis *βουβωνισκόν*, quod scilicet præferunt ne-
cessitatem iniquam remedium. Vide Plin. lib. 27. cap. 1.
Bubonocèle. [βουβονοcele. Ger. *En Bubonocèle* / *der Bubonocèle*
der Bubonocèle. Pol. *Bubonocèle.* Vng. *Bubonocèle.*] Hæc
Manardo, hernia species est, quum intestinum aut omentum
non intra scrotum descendit, sed in inguine retentum ipsam
tumescit: Latini, inguinis tumorem appellant.
Bubardus. [βουβάρδος. Lappulus bubuleo cordi similis in Babelo-
ne tantum nascens. Plin. lib. 37. cap. 10.
Bucca. cæ. Ep. Onis concavitas intra malas à mento ad oculos,
qua